

คำบรรยายตอนที่ 2

การป้องกันหรือการรุกราน

การคัดค้านอิสลามของพวกคริสเตียน

ก่อนหน้านั้น เราได้กล่าวมาแล้วว่าในทัศนะของคนคริสเตียนนั้น มีประเด็น ๆ หนึ่งซึ่งพวกคริสเตียนถือว่าเป็นจุดอ่อนของอิสลาม นั่นคือ เรื่องการนิষาค พวกคริสเตียนกล่าวว่าอิสลามเป็นศาสนาแห่งสงคราม ไม่ใช่ศาสนาแห่งสันติภาพในขณะที่ศาสนาคริสเตียนเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ พวกคริสเตียนกล่าวว่าสงครามเป็นความเลว และสันติภาพเป็นความดี ดังนั้นในศาสนาใด ๆ ที่มีพระเจ้าจะต้องส่งเสริมสันติภาพซึ่งเป็นสิ่งที่ดี และจะต้องไม่ส่งเสริมสงครามซึ่งเป็นสิ่งเลว ศาสนาคริสเตียนสมัยก่อนมองสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองศีลธรรม แต่เป็นศีลธรรมเฉพาะศาสนาคริสต์เพียง ศีลธรรมที่ก้าวไปถึงขั้น “ให้แกมยิวชาวหนึ่งหีบ” ถ้าหากว่าโยนตะขาก้าวหนึ่ง ศีลธรรมที่ส่งเสริมความโลภละอาก แต่คริสเตียนในปัจจุบันนมัใจเป็นเช่นนั้น

แล้ว ก็ยวนศาสนาคริสต์เทียมเมองสิ่งต่าง ๆ จากออกมมหนึ่ง แต่
ก็ยังคงเผยแพร่ผ่านวิธีการต่าง ๆ เช่น สิทธิมนุษยชนและสิทธิที่
จะได้รับเสรีภาพของมนุษย์ โดยอาศัยคำพูดที่ว่า “สงครามเป็น
สิ่งตรงข้ามกับสิทธิที่จะได้รับเสรีภาพ” ไม่ว่าจะเบบเสรีภาพทาง
ด้านความเชื่อ เสรีภาพแห่งเจตนาธรรม เสรีภาพในการเลือก
ศาสนา การเป็นชาติ และอื่น ๆ แต่มุสลิมรามของเรื่องนทงสองแ่ง
คือ ทั้งในแง่ของศีลธรรมและมาตรฐานทางศีลธรรม และจาก
แง่ของมนุษยชนและมาตรฐานแห่งมนุษยอันใหม่ด้วย ข้าพเจ้า
ได้ตอบเรื่องนีไปแล้วในการประชุมครั้งก่อนว่าเบบเทแจ้งชัดในตัว
มันเองอยู่แล้วว่า สิ่งพวกคริสต์เทียมกำลังพดยนาบไซ ไมได้เลย
แน่นอน สันติภาพเป็นสิ่งที่ได้โดยไม่มีขอร และการ
สงครามเพอการรุกรานคนอื่น คนที่ไม่เจตนาจะต่อทานผู้รุกราน
สงครามเพอยึดครองแผ่นดินของชาติหนึ่งชาติเท และบดขยัทวี
สินของคนที่อยู่ในชาตินั้นหรือสงครามเพอเอาคนชาติอื่นมาเบบ
ทาส สงครามเพอทำให้คนชาติอื่นทงยอนจำหนอยได้คือทพิพล
และกฎหมายของผู้รุกรานเบบสิ่งทเลว การทมาแล้วก็เพราะมัน
เบบการรุกราน การรุกรานเบบสิ่งทเลว แต่สงครามทงหมคก็มี
ใช้เบบการรุกรานเสมอไป สงครามอาจเบบการรุกราน แต่มัน

ก็อาจเป็นการต่อต้านการรุกรานก็ได้เพราะบางครั้งการโต้ตอบการรุกรานต้องอาศัยกำลัง และก็มีหลายครั้งด้วยกันที่การใช้กำลังเป็นคำตอบเกี่ยวกับที่สามารถใช้ได้ในการแก้ปัญหาคำตอบ

ถ้าหากศาสนาใดก็ตามเป็นศาสนาเพื่อสังคม ศาสนานั้นก็ต้องคำนึงถึงว่าตัวเองจะทำอย่างไรถ้าหากว่าจะต้องเผชิญกับการรุกราน หรือขอให้สมมุติว่าตัวเองไม่ได้ถูกรุกราน แต่คนอื่นถูกรุกราน เพื่อเป็นการเตรียมตัวไว้สำหรับยามนั้น นี่เองที่ทำให้ศาสนาจะต้องมีกฎการสงคราม – กล่าวคือกฎการญิฮาด – ไว้ช่วยพวกคริสเตียนกล่าวว่าสันติภาพเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งเราก็คงเห็นด้วยว่ามันดีแต่การยอมจำนน ความอับยศ และความทุกข์ระทมเล่า ? สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่กระหน่ำหรือ ? ถ้าหากอ่านาจอหนึ่งเผชิญหน้ากับอีกอ่านาจอหนึ่ง และทั้งสองฝ่ายต่างส่งเสริมสันติภาพ โดยที่ทั้งสองฝ่าย ถ้าจะพูดกันด้วยคำพูดสมัยนี้นะคือ ประารถนาที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติโดยไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดคิดที่จะรุกรานฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก่อน และทั้งสองฝ่ายต่างเคารพซึ่งกันและกันแล้ว นี่คือนี่สิ่งที่เรียกว่าสันติภาพซึ่งเป็นสิ่งที่ดีและเป็นสิ่งที่จำเป็น อย่างไรก็ตามถ้าฝ่ายหนึ่งกลายเป็นผู้รุกรานและอีกฝ่ายหนึ่งยอมจำนน โดยอ้างว่าสงครามเป็นสิ่งที่แล้วจึงยอมแพ้และยอมทนต่อการรุกราน สภาพ

เช่นนี้เราไม่เรียกว่าสันติภาพ แต่เราเรียกสภาพเช่นนี้ว่าการยอม
รับความอับยศและความวิบัติ การยอมจำนนต่อการรุกรานโดย
กำลังนั้นไม่อาจที่จะเรียกว่า “สันติภาพ” ได้เด็ดขาด

การส่งเสริมสันติภาพและการยอมรับความพ่ายแพ้เช่นเป็น
เรื่องที่แตกต่างกัน อิสลามไม่อนุญาตให้มุสลิมยอมถูกเหยียดหยาม
แต่ในขณะที่เดียวกันอิสลามก็ส่งเสริมสันติภาพอย่างจริงจัง

สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการเน้นก็คือความสำคัญของเรื่องนซิงพวก
คริสเตียนและพวกอื่นใช้โจมตีและต่อต้านอิสลาม โดยอ้างว่ามัน
เป็นจุดอ่อนของอิสลาม นอกจากนั้นแล้ว พวกเขายังได้กล่าวว่า
ชีวิตของท่านศาสดาก็คือเป็นเช่นนี้ด้วย พวกเขาอ้างว่าอิสลามเป็น
ศาสนาของคนตาบ มุสลิมยกตาบชนเหนือหัวคนและกล่าวว่า “เอา
อิสลามหรือตาย” และคนต้องยอมรับอิสลามก็เพราะต้องการชีวิต
คิงนซิงข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับเราที่จะต้องพูดถึงเรื่อง
นี้ให้รู้แจ้งแทงตลอด และเราจะไม่ใช่แค่เพียงโองการจากคัมภีร์
กุรอานมาอ้างเท่านั้น แต่จะใช้แบบอย่างคำสอนของท่านศาสดา
และประวัติชีวิตบางตอนของท่านด้วย โดยเราจะเริ่มต้นด้วยโองการ
จากคัมภีร์กุรอานก่อน

โองการที่ไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการญิฮาด

ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้วว่าคำสอนของคัมภีร์กุรอานบางโองการเกี่ยวกับการญิฮาดกับพวกที่ไม่มีความศรัทธา (กุฟฟาร) นั้นเป็นโองการที่ไม่มีเงื่อนไข ซึ่งหมายความว่าโองการดังกล่าวเพียงแต่กล่าวไว้ดังนี้ “โอ ท่านศาสดาจงต่อสู้กับบรรดาผู้ปฏิเสธและบรรดาผู้ตลบตะแลง” หรือในกรณีของอีกโองการหนึ่ง หลังจากที่พวกบูชาเจว็ดได้รับการผ่อนผัน (เป็นเวลา 4 เดือน) ถ้าหากพวกเขาไม่รับอิสลามหรือพยัพออกจากมกักะฮ์แล้ว พวกเขาต้องถูกฆ่า หรืออีกโองการหนึ่งซึ่งกล่าวไว้ในตอนต้นของการพูดคุยกันซึ่งเป็นอายะฮ์ที่พูดถึงเรื่องชาวคัมภีร์ หรืออีกโองการหนึ่งซึ่งกล่าวว่า “โอ ศาสดาจงต่อสู้กับพวกที่ปฏิเสธและพวกตระบัดสัตย์ และจงเด็ดขาดต่อคนเหล่านั้น” (กุรอาน 9.73) ถ้าหากเรามีเหตุและเราได้ยินโองการเหล่านั้น เราจะกล่าวว่า คำสอนของอิสลามไม่มีอะไรนอกจากมุสลิมจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในภาวะสงครามกับพวกบูชาเจว็ดและพวกตระบัดสัตย์ และจะต้องไม่ยอมสันตกับพวกเหล่านั้น ถ้าเรากล่าวเช่นนั้นเราก็จะเชื่อว่าคัมภีร์กุรอานบอกเราให้ต่อสู้กับบรรดาผู้ที่มีใช้มุสลิมโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้วว่า กฎเกณฑ์ทาง
วิชาการได้วางหลักเอาไว้ว่า เมื่อมีคำสั่งที่เป็นเงื่อนไขและไม่เป็น
เงื่อนไขเกิดขึ้น กล่าวคือ ถ้าในที่หนึ่งมีคำสั่งที่เป็นเงื่อนไขอยู่
และอีกที่หนึ่งมีคำสั่งที่ไม่เป็นเงื่อนไขอยู่ ในภาษาของอุลามาคู
คำสั่งที่ไม่เป็นเงื่อนไขจะต้องถูกตีความเป็นคำสั่งที่เป็นเงื่อนไข
โครงการที่ข้าพเจ้าเพิ่งกล่าวจบไปนั้นเป็นโครงการที่ไม่มีเงื่อนไข
แต่อีกโครงการหนึ่งเป็นโครงการที่มีเงื่อนไข ซึ่งกล่าวว่า “โอ
มุสลิมจงต่อสู้กับบรรดาผู้บูชาเจวิด เนื่องจากเขารุกรานสุเจ้า
เพราะว่าเขาอยู่ในภาวะสงครามกับเจ้า ดังนั้นเจ้าต้องสู้กับเขา”
ดังนั้นจึงเป็นที่กระจ่างชัดแล้วว่า การที่คัมภีร์กรอานกล่าวว่า
“โอ ศาสดาจงต่อสู้กับพวกปฏิเสธและพวกตลบตะแลง” นั้น
หมายความว่า เราจะต่อสู้กับบรรดาผู้ปฏิเสธที่ต่อสู้กับเราและ
ผู้ที่ทำการต่อสู้กับเราถ้าพวกเราสู้กับเขา

โครงการที่เป็นเงื่อนไข

ในซูเราะฮ์ อัล-บะกอเราะฮ์ คัมภีร์กรอานบอกเราว่า
“และจงต่อสู้ในหนทางของพระผู้เป็นเจ้ากับผู้ที่ต่อสู้กับสุเจ้า
และจงอย่าเป็นผู้ที่ละเมิดขอบเขต แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงรักผู้

ละเมิดขอบเขต” โอ ท่านผู้ศรัทธาจงต่อสู้กับบรรดาผู้ที่ต่อสู้กับ
 สู้เจ้า—กล่าวคือ ต่อสู้กับพวกเขาทั้งนั้นเพราะพวกเขาต่อสู้กับพวก
 เจ้า—แต่จงอย่าละเมิดขอบเขต การไม่ละเมิดขอบเขตหมายความว่า
 ว่าอย่างไร ? ไม่เป็นผู้รุกรานหรือ ? แน่เอน ความหมายที่เห็น
 ชัดของโองการนี้คือ บรรดาผู้ที่ต่อสู้กับเราต่างหากที่เราจะต้อง
 ต่อสู้ มิใช่ใครอื่น และหมายความว่าในสมรภูมิต่างหากที่เราจะ
 ต้องต่อสู้ นอกจากนั้นแล้วยังหมายความว่า เราจะต่อสู้กับคนบาง
 กลุ่มนอกเคอไฟที่ก่อการกบฏหรือกบฏหนึ่งสิ่งมา เพราะพวกนั้นเป็นพวกที่
 พวกเขาเตรียมมาเพื่อทำสงครามกับเรา เหล่านี้ต่างหากที่เรา
 จะต้องต่อสู้ พวกนั้นในภาษาปัจจุบันก็คือ เราจะไม่กลายเป็นลูกไก่
 ในสมรภูมิ และเราจะไม่วิ่งหนี เราจะต้องประกาศ แลกลูกปืน
 และต่อสู้ แต่สำหรับคนที่มิได้ทำสงคราม คนที่ไม่ได้เป็นทหาร
 บรรดาผู้ที่มิได้อยู่ในสภาพที่จะทำการรบได้ อันได้แก่ คนชรา
 และหญิงแก่—ความจริงแล้วผู้หญิงทุกคนไม่ว่าจะแก่หรือไม่แก่ก็ตาม
 —และเด็ก คนเหล่านี้ต่างหากที่เราจะต้องไม่เข้าไปรบกวณ และ
 จะต้องไม่ทำสิ่งใด ๆ ที่ถือเป็นการรุกราน เราจะต้องไม่ทำสิ่ง
 เหล่านี้ กล่าวคือ เราจะต้องไม่ตัดต้นไม้ (เป็นการทำลาย

ทรัพย์สินทางเศรษฐกิจของพวกเขา) และเราจะต้องไม่ถมคดอง
ทนเพราะสิ่งเหล่านี้เป็นการละเมิดขอบเขต

อย่าได้คิดผิดว่า ถ้าหากเราต้องต่อสู้กับทหารของฝ่ายตรง
ข้ามแล้ว บางครั้งเราไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องทำลายบ้าน
เป็นต้น จริงอยู่ถ้าไม่ทำเช่นนั้นแล้วอาจทำให้ไม่สามารถสู้รบได้
แต่อย่างไรก็ตาม อิสลามก็ห้ามมิให้ทำเช่นนั้น

โองการที่เป็นเงื่อนไขอีก โองการหนึ่งก็คือ โองการที่เราได้
พูดไปแล้วจาก “ซูเราะฮ์ฮัจญ์” ซึ่งประกอบด้วยโองการที่ต่อเนื่อง
กันห้าหรือหกโองการโดยโองการแรกว่าด้วยเรื่องการญิฮาด การที่
เนื้อหาเป็นเช่นนั้นเพราะอีกฝ่ายหนึ่งยกดาบต่อต้านเรา เราจึงได้
รับอนุญาตให้ทำในสิ่งเดียวกันนั้นได้

ในอีกโองการหนึ่งซึ่งอยู่ในซูเราะฮ์ เตาบะฮ์ คัมภีร์กุรอาน
บอกเราว่า “จงต่อสู้กับพวกบูชาเจ็ดเพราะพวกเขาต่อสู้กับเจ้า”
(กุรอาน 9.36)

การรับแรงบ่อนการกดขี่

ก่อนที่จะพูดถึงเรื่องนั้นและโองการอื่น ๆ เราจำเป็นต้อง
พูดถึงเรื่องบางเรื่องเสียก่อน ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้วว่า การ
อนุญาตให้ทำการญิฮาดนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขบางประการ

เงื่อนไขอะไร ?

เงื่อนไขแรกก็คือ ฝ่ายตรงข้ามทำการรุกราน หรือโจมตี
เรา ดังนั้นเราจึงต้องต่อสู้

เงื่อนไขของการญิฮาดจำกัดอยู่แต่เพียงเมื่อฝ่ายหนึ่งรุกราน
เราเท่านั้นหรือ ?

หรือยังมีปัจจัยอื่นอีก ?

บางทีกอฝ่ายหนึ่งมีใ้คิดที่จะต่อสู้กับเรา แต่ถ้ออกฝ่ายหนึ่ง
สร้างความอธรรมแก่มนุษย์อกกลุ่มหนึ่งและเรอมีกำลังพอที่จะบอง
กันคนกลุ่มนั้นให้พ้นจากการรุกรานได้ ถ้าเรอไม่บองกันเขา ผล
ก็คือ เรอกำลังช่วยผู้รุกรานข่มเหงผู้ถูกรุกราน จริงอยัเรออาจอยั
ในสถานการณ์ที่ไม่ถูกพวกหนึ่งพวกใดรุกราน แต่เรอกำลังสร้าง
ความอธรรมบางอย่างต่อคนอกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งบางทีอาจจะเป็น
มุสลิมหรือไม่ใช่มุสลิมก็ได้ ถ้าหากพวกเขาเป็นมุสลิม—อย่างเช่น
ชาวปาเลสไตน์ที่ถูกขับไล่ออกจากมาตุภูมิของตน ผู้ที่ถูกปล้นชิง
ทรัพย์สิน ผู้ที่ถูกอยู่ภายใต้การถูกรุกรานทุกรูปแบบ—ขณะที่ใน
เวลานั้น ผู้ถูกรุกรานมิได้มีเจตนาที่จะรุกรานเรอแล้ว ในภาวะ
การณ์เช่นนี้ เราได้รับอนุญาตให้รีบไปช่วยมุสลิมที่ถูกกดขี่และ
ปลดปล่อยพวกเขาใหม่ หรือไม่เป็นที่อนุญาต ?

แน่นอน เป็นที่อนุญาตถ้าหากว่าพวกเขาเป็นมุสลิม ความจริงแล้วมันจะเป็นหน้าที่เสียด้วยซ้ำ มันไม่จำเป็นเฉพาะในกรณีของการเป็นศัตรูกันเท่านั้น ถ้าหากว่าที่เห็นมีการกดขี่ ก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องป้องกันและปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่

แต่ถ้าหากบุคคลหรือกลุ่มคนที่ถูกกดขี่มิใช่มุสลิมแล้ว การกดขี่อาจมีสองรูปแบบ กล่าวคือผู้กดขี่ไม่ยอมให้ประชาชนรับรู้อะไรและสกัดกั้นการเชิญชวนเรียกร้องไปสู่อิสลาม อิสลามให้สิทธิแก่ตัวเองในการที่จะเผยแพร่สารของตัวเองไปทั่วโลก แต่สิทธิหนักขนอยู่กับเสรีภาพในการเผยแพร่

ลองคิดดู บางรัฐบาลกล่าวแก่มุสลิมที่กำลังนำสารแห่งอิสลามไปให้แก่ประชาชนว่า “คุณไม่มีสิทธิที่จะพูดสิ่งที่คุณกำลังพูด เราไม่อนุญาตให้คุณทำเช่นนั้น” ในสภาพเช่นนั้นไม่เป็นที่อนุญาตให้เราทำการต่อสู้กับประชาชนที่ไม่รู้และไม่น่าถูกตำหนิเหล่านั้น แต่เราได้รับอนุญาตให้ต่อสู้กับการปกครองที่ส่งเสริมอุดมการณ์ฟอนเฟะและใช้อุดมการณ์นั้นเป็นโซ่คล้องคอประชาชนไว้ในตรอกมืด ๆ ก็ถกกันประชาชนจากการเรียกร้องสู่สังคมนิยม รัฐบาลที่ทำตัวเป็นอุปสรรคต่อการเรียกร้องนั้นหรือไม่? เราได้รับอนุญาตให้ต่อสู้กับรัฐบาลนั้นเพื่อเป็นการทำลายอุปสรรคกั-

กล่าวหรือไม่? หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือเราได้รับอนุญาตให้ต่อสู้กับบุคคลแห่งการกดขี่หรือไม่? ในทัศนะอิสลามเป็นที่อนุญาตให้ต่อสู้ เพราะนี่เป็นรูปแบบหนึ่งของการยับยั้งต่อต้านความอธรรม (zulm) แม้ผู้ที่ถูกกดขี่ (มัสลุม) อาจไม่รู้ถึงลักษณะของความไม่เป็นธรรมและมีได้ขอความช่วยเหลือจากเรา แต่ความจริงก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรอให้พวกเขาขอร้อง

การขอความช่วยเหลือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง สมมติว่าผู้ถูกกดขี่ขอความช่วยเหลือจากเรา เป็นที่อนุญาตหรือเป็นหน้าที่ของเราที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้น? แม้คนเหล่านั้นจะไม่ขอความช่วยเหลือจากเรา แต่มีนัยเป็นที่อนุมัติแก่เราหรือไม่ในการที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้น หรือวามนเป็นหน้าที่? คำตอบก็คือ มันไม่จำเป็นที่จะต้องให้คนเหล่านั้นขอความช่วยเหลือจากเราก่อน เพราะความจริงก็คือผู้ถูกกดขี่คือผู้ถูกกดขี่ ความจริงก็คือรัฐบาลที่กดขี่สร้างสิ่งกีดกั้นประชาชนมิให้รับรู้ถึงการเรียกร้องไปสู่ความเจริญและความสุขของประชาชนนั่นเอง เป็นการเรียกร้องที่ถ้าใครได้ยินและรู้เขาจะรีบทันที ถ้าจะพูดไปแล้ว เราสามารถที่จะทำลายสิ่งกีดกั้นที่เกิดขึ้นในรูปของรัฐบาลที่กดขี่อันเป็นสิ่งกีดกั้นระหว่างการเรียกร้องกับประชาชนได้